Mehmet AKÇALI

Adını Sen Koy...

OLURSA **'MUCİZE'**

Tilki Kitap

tilki
Kitap
yayınevi

Adını Sen Koy… Olursa 'Mucize'
Mehmet Akçalı

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Gizem Aslan
Sayfa Tasarım: Seda Taşçı
Kapak Tasarım: Kemal Taşçı

1.Basım, İstanbul, Aralık 2025
ISBN: 978-625-5779-79-3
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ADINI SEN KOY… OLURSA ‘MUCİZE’

Mehmet Akçalı

Mehmet Akçalı,

Hayatı analitik bir strateji masası olarak kurgularken, o masadaki en kritik ve değiştirici değişkenin "insan duygusu" olduğuna inanan bir kalemdir.

1993 yılında Adana'da doğan yazar; Endüstri Mühendisliği ve İşletme lisans eğitimlerinin sağladığı sayısal disiplini, pazarlama alanındaki yüksek lisans çalışmalarıyla derinleştirmiştir. İletişim bilimlerine duyduğu akademik merakla odak noktasını; sadece ürünlerin değil, duyguların ve algıların da yönetildiği "İnsan Odaklı Pazarlama" kavramına çevirmiştir. Bu süreçte, insan davranışlarının psikolojik temellerini araştırmak onun için bir tutkuya dönüşmüştür.

İş dünyasındaki yolculuğu ise cesur adımlarla doludur; geçmişte sıfırdan kurduğu girişimini başarıyla büyüterek devretmiş, ardından kurumsal yapıların zirvesinde üst düzey yöneticilik tecrübeleri edinmiştir. Ancak tüm bu unvanların ötesinde Akçalı'yı asıl heyecanlandıran; stratejik zekâ ile insan ruhunun kesiştiği o ince çizgide yürümektir.

Yazar; ilk kitabı Adını Sen Koy Olursa "Mucize" ile okurlarını didaktik kişisel gelişim kitaplarının teorik yorgunluğundan kurtarıp sürükleyici bir kurgunun içinde kendi yaşam stratejilerini yeniden tasarlamaya davet etmektedir.

“Eksik olan tek bir nota, en muhteşem senfoninin bile akılda kalan tek kusurudur.”

ÖN SÖZ

Değerli Okuyucu,

Bu kitabı elinize aldığınızda, büyük ihtimalle kendinize şunu soruyorsunuz: "Önümdeki bir aşk romanı mı, yoksa bir gelişim rehberi mi?"

Cevabım net: **Bu, sizinle aranızdaki mesafe hakkında yazılmış bir kitaptır.**

Hayat, bize listeler veya akış şemaları sunmaz; bize **hikâyeler** sunar. Bu hikâyeler içinde, her birimiz kendi karar anlarımızla, **ihmal ettiklerimizle** ve büyük **pişmanlıklarımızla** yüzleşiriz. Kenan ve Çisel'in hikâyesi de tam olarak budur. Onlar, en temel insani duygular olan **aşk, güven ve korku** arasında sıkışmış; tıpkı birçoğumuz gibi **söylemek istedikleri** ile **sustukları** arasında kaybolmuş iki insandır.

Yıllar süren o büyük sessizlik, aslında bizim de sıkça başvurduğumuz bir savunma mekanizmasıdır: **Mazeret.** Kendimizi korumak için attığımız her küçük yalan, her küçük inkâr, zamanla hayatımızın temeline atılan bir **çatlak** hâline gelir. Kenan'ın kurumsal başarısının altındaki duygusal boşluk veya Çisel'in sahne kuralının arkasındaki gizlenmiş **travma**... Bunlar, başarı maskesi altında yatan insani zayıflıklarımızdır.

Bu kitabın sayfalarında ilerlerken, kendinizi sadece Kenan'ın **Strateji** ve **Girişimcilik** mücadelesinde değil, aynı zamanda Çisel'in **Güven** ve **Sorumluluktan** kaçışında bulacaksınız. Çünkü hayat ve iş, asla birbirinden ayrı iki dünya değildir; her ikisi de aynı **Öz Güven, İletişim Yetkinliği** ve **Adım Atma** cesaretini gerektirir.

İşte bu yüzden bu kurgusal yolculuğa, **hayatınızı şekillendiren elli yedi anahtar kavramı,** bir rehber gibi yerleştirdim.

Dinlemekten mücadele etmeye, yalan söylemekten yeni bir sayfa açmaya kadar; her kavram, karakterlerin deneyimleri üzerinden somut bir ders olarak karşınıza çıkacak.

Unutmayın; bir kuramın listesini ezberlemek kolaydır ama o kuramın bir karakterin ruhunda yarattığı etkiyi hissetmek, **kendi hayatınızı değiştirir.**

Siz de tıpkı Kenan ve Çisel gibi **görmezden gelmeyi bırakıp adım atmaya** hazır olduğunuzda, hayatınızdaki o **mücadele** artık bir yük değil, bir **ilham kaynağı** olacaktır.

Şimdi arkanıza yaslanın. Hikâyenin akışına kapılın ve daima hatırlayın:

En büyük mucize, kendinle yüzleşme cesaretidir.

Keyifli okumalar dilerim.

Mehmet AKÇALI.

KENDİNLE YÜZLEŞ!

İşte hikâyenin özü burası… Aslında her şey burada başlar veya biter. İnsanların hayatta en çok korktuğu şeyin bu olduğu söylenir. Sence doğru mu? Ya da şöyle soralım; sen, kendinle yüzleşmekten korkar mısın? O hayalini kurduğun herkese anlattığın insan olmadığınla yüzleşme düşüncesi… Belki çok daha fazlasısın veya çok daha azı ama sensin o. Önce kendini kabullenmeli insan, ondan sonrası emin ol çok daha kolay. Yüzleşme nasıl mı olmalı? İşte bunun kesin bir tarifi yok. Herkes kendi yöntemini geliştirmeli derler çünkü kişinin kendisi en iyi tanıyanıdır.

Sonunda hikâyeye giriş yapıyoruz. Burada karakterimiz ortaya çıkıyor ve bize zorlu serüvenini anlatıyor. Bakalım bizim karakterimiz kendisi ile nasıl yüzleşmiş ve ne kararlar almış?

İyi okumalar…

Kenan, kendisini tanımaya başladığı ilk günden itibaren gelecekte nasıl birisi olacağını merak eden, çeşitli mesleklerde veya karakterlerde kendisini hayal eden, hoşuna giden karakterler gibi olmak için ne yapması gerektiğini sürekli araştıran, aslında kendisini tanımlamaya çalışan bir **birey**di.

Bir birey olmaya ne zaman başlar insan? Bu konuda çok farklı söylemler olmasına rağmen ben doğumdan itibaren bireyleşmenin başladığına, okulla birlikte bunun hızlandığına inanırım. İlk şekillenme aile elinde olur, sonra birey okula başlar ve her şey çok hızlı ilerler.

Okula ilk adım attığı andan itibaren herkes tarafından sevilen, arkadaşları ile iyi **iletişim** kurabilen, öğretmenlerini üzmeyen, kısaca uyumlu bir çocuktu Kenan. İlkokul yıllarında kendini tanımaya başlamıştı bile. Her zaman istediğini dile getirebilen ve onu dile getirirken de etkili bir şekilde aktarabilen, **anlatabilen** birisiydi. Kabul görmeyen istekleri tam olarak çürütülemediği zaman mutlaka onları tekrar dile getirir ve her seferinde başka yollar denerdi. *Aklına yatmadığı hayır cevaplarını nasıl çürütürüm, istediğimi nasıl elde ederim*, diye düşünüp dururdu. **Hitabet** gücü daha çocuk yaşlarda ortaya çıkmış ve insanları ikna edebilme yeteneğinin olduğu ailesi ve öğretmenleri tarafından keşfedilmişti bile.

İletişim – Anlatım Yetkinliği – Hitabet Gücü neden bu kadar önemli? Aslında hayatı kolaylaştırmanın şifreleri bu kelimelerde saklı diyebiliriz. İstediğini elde edememe yoktur, istediğini doğru bir şekilde anlatamama vardır. İletişim kurulamayan insan yoktur, iletişimi beceremeyen iki insan vardır. Bir konunun

Notlar:

öneminin anlaşılamaması; karşı tarafın anlama yetkinliği ile alakalı değildir, onun etkili ve güzel şekilde anlatılamaması ile alakası vardır.

Kenan ne istediğini iyi bilen ve onu elde etmek için her yolu deneyen bir birey miydi yoksa şımarıklık mıydı? Ailesi şımarık birisi olmasını istemiyordu Kenan'ın. Onun için her istediğini yapmamaya çalışıyorlardı ama **inandığı** bir şeyi elde etmeyi daha küçük yaşlarda kendisine **motto** edinmiş bir çocuklarının olduğunu daha keşfedememişlerdi.

Onlar Kenan'ı keşfede dursunlar, Kenan her gün hayatın farklı yönlerini keşfetmeye başlamıştı bile. İnsanları tanıyor, onları **dinliyor** ve anlamaya çalışıyordu. Arkadaşları tarafından sevilen birisi olduğunu daha en başta söylemiştik. Bir ortamda konuşurken genelde dinlenen birisi olmuştu bile. O ne derse ilgi gösteriliyor ve onunla birlikte olmayı seviyorlardı.

İnanmak – Motto – Dinlemek arasında bir bağ var mıdır? İnanmak, en önemli harekete geçirici etkendir diyebiliriz. İnsan, bir şey için mücadele edecekse önce inanmalıdır. Sonra bu inancı sürekli dile getirip kendisini motive etmelidir. Motto da bu değil midir zaten? İşte böyle, inandığı değerlere daha kolay ulaşır insan. Peki ya dinlemek? Dinlemek… Çoğu insanın beceremediği bir meziyet. Oysa her şey dinleyerek başlar ve doğru tarafa şekillenir. İyi bir dinleyiciyseniz, olayları çözümlemeniz çok kolaydır. İyi bir dinleyiciyseniz, diğer insanları bazı şeylere kolaylıkla inandırabilirsiniz. Hatta kendinizi dinlemek de bir yetenektir. İç sesinizi dinlerseniz, istediğiniz şey için kendinizi kolaylıkla inandırabilirsiniz. O hâlde önce iyi bir dinleyici ol, sonra savunduğun değerlere inan ve inandığın değerlere ulaşmak için bunu kendine sürekli tekrar et.

Notlar:

Kenan, büyük olmasa da kendine özgü güzellikleri olan bir şehirde yaşıyordu. Burada bahar mevsimi, doğanın canlanışıyla insanın içine umut serpen bir etki bırakırdı. Özellikle de ilkbahar… İlkbaharın ilk günlerinde, Kenan arkadaşlarıyla keyifli vakit geçirebileceği bir etkinlik planlamak istedi. Hafta sonu göl kenarında oturup sohbet edecekleri, oyunlar oynayacakları güzel bir gün…

Heyecanla planını anlatmaya başladı. Davet ettiği herkes, "Tabii ki geliriz!", "Sen çağırırsın da biz gelmez miyiz?", "Çok iyi fikir, kesin oradayız!" gibi coşkulu yanıtlar veriyordu. Bu ilgi karşısında Kenan'ın içi kıpır kıpır olmuştu. Harika bir gün geçireceklerine emindi.

Ve beklenen gün geldi. Hava tam olması gerektiği gibiydi. Ne çok sıcak ne de soğuk… Güneş, gökyüzünde tatlı tatlı parlıyor, çiçek kokuları rüzgârla birlikte etrafa yayılıyordu. Ya da belki Kenan, harika bir gün olacağına inandığı için havayı böyle tasvir ediyordu.

Hızla hazırlanıp evden çıktı ancak beklediği otobüs bir türlü gelmiyordu. Dakikalar geçtikçe içindeki heyecan, yerini endişeye bırakmaya başladı. Buluşma saatine yetişemeyeceği düşüncesi canını sıkıyordu. *"En kötü ihtimalle durumu anlatırım, anlayışla karşılarlar."* diye kendini rahatlatmaya çalıştı.

Otobüs sonunda geldi. Kenan yol boyunca saate bakıp durdu. Neyse ki otuz dakika içinde buluşma noktasına ulaşmıştı. Planlanan saatten yalnızca on dakika gecikmişti. Derin bir nefes alıp çevresine baktı.

Notlar:

Kimse yoktu.

Önce başka bir yere geçtiklerini düşündü, çevrede onları aradı ama hiçbirine rastlayamadı. *"Belki de benim gibi geç kalanlar vardır."* diye kendini avuttu ve beklemeye başladı. Dakikalar ilerledikçe umudu azalmaya başladı. Sonunda, sadece üç kişinin geldiğini fark etti. Üç kişi… Oysa o gün herkes geleceğine söz vermemiş miydi?

Kenan, içinde beliren burukluğu bastırmaya çalışarak gelenlerle günü en iyi şekilde geçirmeye karar verdi. Birlikte oyunlar oynadılar, doğanın tadını çıkardılar ve uzun uzun sohbet ettiler. Geleceğe dair planlar yaptılar, birbirlerine sözler verdiler. İçindeki kırgınlık, sohbetlerin neşesiyle bir nebze de olsa azalmıştı ama eve dönerken, içindeki sorular gitgide büyüdü.

"Neden?"

"Söz verdikleri hâlde neden gelmediler?"

"Etkinlik ilgilerini mi çekmedi? Eğer öyleyse, neden en başında geliriz dediler?"

"Daha iyi bir plan yapabilir miydim?"

"Herkesin ilgisini çekecek bir etkinliği nasıl organize etmeliyim?"

Sorular, düşünceler, sorgulamalar… Otobüs yolculuğu boyunca zihninde dönüp durdu.

Eve vardığında, açlığını hissetti. Doğruca mutfağa yöneldi ve annesine "Yemekte ne var?" diye sordu. Annesi bir yandan yemekleri hazır ederken bir yandan da "Günün nasıl geçti? Arkadaşlarınla eğlenebildiniz mi?" diye sordu.

Notlar:

Kenan, her şeyin harika geçtiğini, çok eğlendiklerini anlattı. Coşkulu bir ses tonuyla konuşuyor, sanki hiçbir sorun yaşanmamış gibi davranıyordu ancak içinden geçenler bambaşkaydı. Gerçekte, gün boyu aklından çıkmayan soruların ağırlığını taşıyordu ama kendini **başarısız** hissettiği için kimseye bundan bahsetmek istemedi.

Bir şeyler eksikti ama neydi?

O akşam, Kenan yatağına uzandığında hâlâ bunu düşünüyordu.

Okul günü gelip çatmıştı. Kenan, zihninde hâlâ hafta sonu yaşananları tartarak hızlı adımlarla okula doğru ilerledi. Etkinliğe gelmeyen arkadaşlarının yüzüne nasıl bakacağını bilmiyordu ama içten içe onların bahanelerini merak ediyordu.

Sınıfa girer girmez, hafta sonu etkinliğe katılmayan arkadaşları yanına gelmeye başladı. Kimisi ailesinin izin vermediğini söyledi, kimisi son dakika başka bir işinin çıktığını, kimisi de evine misafir geldiği için dışarı çıkamadığını anlattı.

Kenan, her birini dikkatle dinledi. Gözlerinin içine baktığında, söylenenlerin doğru olup olmadığını tam olarak anlayamıyordu ama inanmak istedi. Belki gerçekten engelleri vardı, belki de sadece kibarca reddetmişlerdi ama zihninin bir köşesinde, onu rahatsız eden bir soru dönüp duruyordu:

"Acaba planladığım etkinliği sevmediler mi?"

Bu düşünce, içini kemiriyordu. Eğer arkadaşları gerçekten gelmek isteselerdi, bir yol bulur, bir şekilde katılırlardı, değil mi? Yoksa onlara planın kendisi mi yeterince cazip gelmemişti?

Notlar:

Kenan, içinde hafif bir burukluk hissederek arkadaşlarının açıklamalarını kabullendi ama bir karar da verdi. Daha iyisini yapacaktı. Daha iyi bir etkinlik planlayacak, insanları gerçekten katılmak isteyecekleri bir şeyin parçası yapacaktı ama nasıl?

İnsanları nasıl ikna edebilirdi? Onları bir şeyin içine çekmek, gerçekten istekli kılmak için nasıl bir yöntem bulmalıydı?

"Doğru zamanı beklemeliyim." diye düşündü. O zamana kadar, aklında kusursuz bir plan oluşturacak ve bu kez herkesin gerçekten gelmesini sağlayacaktı ama bunun için insanların ne istediğini, nasıl etkilendiklerini, nasıl bir etkinliğin ilgilerini çekeceğini anlaması gerekiyordu.

Ve belki de en önemlisi, "Güvenilirlik" meselesini de düşünmeliydi. İnsanlar, gerçekten kendisini destekleyen, sözünün arkasında duran kişiler miydi? Yoksa yalnızca nazikçe "Evet." deyip aslında hiçbir zaman gelmeyi düşünmeyenler mi? Sorular, aklında bir bir sıralanıyordu ama bildiği tek bir şey vardı; bu defa her şeyi farklı yapacaktı.

İlk organizasyonun üzerinden tam bir ay geçmişti ve Kenan, artık yeni bir etkinlik için doğru zamanın geldiğini hissediyordu. Aklında bu sefer daha farklı, daha etkileyici bir plan vardı. Arkadaşlarıyla bir gün otururken, sonunda fikrini dile getirdi: "Arkadaşlar, bu hafta sonu beraber bir şeyler yapmak istiyorum."

Kenan'ın hitabet gücünden daha önce bahsetmiştik; sesi, insanları içine çeken bir heyecanla yükseliyor, anlattığı her kelimeyi anlamlı kılıyordu. Plan yine aynıydı; göl kenarı, doğanın içinde güzel bir gün ama bu sefer bir fark vardı; piknik.

Notlar:

Oynayacakları oyunları, ne kadar eğleneceklerini, havanın ne kadar güzel olacağını anlatırken gözleri ışıldıyordu. Sesi, arkadaşlarının içinde bir merak duygusu uyandırıyordu. Fakat asıl hamlesini sona saklamıştı: "Ve bir de sürprizim var."

Sürpriz!

Bu kelimeyi duyduklarında, arkadaşlarının yüzündeki ifadeler değişti. Merak, heyecan, beklenti… Herkes bir anda daha istekli hâle gelmişti. Artık ne olursa olsun etkinliğe katılacaklarını söylüyorlardı. "Bu kez kesinlikle geliyoruz." Kenan'ın vadettiği sürpriz herkesi heyecanlandırmıştı. Kenan içten içe rahatladı. Bu sefer olacaktı.

Planlanan gün geldi.

Hava, bu kez biraz daha sıcaktı ama rahatsız edici değildi. Gölün yüzeyinde hafif bir esinti vardı, ağaçlar sakin bir şekilde rüzgârla dans ediyordu. Kenan, tam saatinde göl kenarına vardı ve bu kez arkadaşları da geldi. Yavaş yavaş, birer ikişer belirmeye başladılar. Geçen seferkinden farklı olarak, bu kez neredeyse herkes oradaydı. Kenan'ın yüzünde, içinden taşan bir sevinç vardı. Nihayet, her şey yolundaydı.

Birlikte getirdikleri yiyecekleri çıkarıp yemeye başladılar. Kahkahalar yükseldi, sohbetler derinleşti. Oyunlar oynandı, herkesin yüzünde bir mutluluk vardı. Sanki o gün, herkes gerçekten "orada"ydı.

Kenan için bu, bir zafer gibiydi. İnsanları bir araya getirmişti. Ve sonra… Sürpriz zamanı geldi.

Herkes sabırsızlanıyordu. Meraklı gözler Kenan'a çevrildi. "Hadi ama sürpriz ne?"

Notlar:

Kenan, kendi harçlıklarından biriktirdiği paralarla küçük hediyeler almıştı. Büyük şeyler değildi, fakat onun için anlamı büyüktü. Önemli olan, arkadaşlarını mutlu etmek istemesiydi. Fakat hediyeleri verir vermez, ortamın enerjisi değişti. Başlangıçta yüzlerde beliren şaşkınlık, hızla hayal kırıklığına dönüştü. "Sürpriz bu muydu?" diyen birkaç mırıltı duyuldu. Kenan, bir an duraksadı. Herkesin gözlerinde beklentinin karşılanmadığı bir gölge vardı. Kenan, boğazındaki düğümü yutkunarak hissetti. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Oysa tüm kalbiyle, insanları mutlu etmek istemişti ama belli ki arkadaşlarının hayal ettiği "sürpriz", onun sunduğundan çok farklıydı.

Ve o an, Kenan önemli bir ders aldı.

Eve dönerken, zihni sorularla doluydu. "Yanlış olan neydi?" Sürpriz sözü, arkadaşlarında büyük bir **beklenti oluşturmuştu.** Peki onun için anlamı olan şey, başkaları için de aynı değeri taşıyor muydu? "İnsanları mutlu etmek bu kadar zor mu?" Kenan içini çekti. O gün, belki de en büyük dersini almıştı: İnsanlar, beklentilerine ulaşamayınca mutlu olmazlardı. Ve bazen, en büyük hayal kırıklıkları, en iyi niyetlerden doğardı.

Vadetmek – Beklenti oluşturmak – Başarısızlık…

Bu üçü çok tehlikeli görünmüyor mu? Bu üçü arasında doğal bağlar vardır diyebiliriz. Beklentiyi karşılamayan vaatlerin sonu hep başarısızlık olmuştur. Etkili hitap gücü olan insanlar, güzel vaatlerle çok büyük beklentiler oluşturabilir ve birçok insanı bu şekilde istediklerine inandırabilirler ama bu vaatlerin altı dolu değilse, karşı tarafın beklentileri tam bilinmeden bir şeyler söylenmişse ve sonunda yapılanlar söylenenle örtüşmüyorsa,

Notlar:

başarısızlık kaçınılmazdır. Aslında çok önemli bir materyaldir; vaat verip beklenti oluşturabilmek. Yani birilerini ikna edebilmenin en önemli araçlarındandır diyebiliriz. Altı doluysa ve iyi çalışılmış bir vaatse sonucunda başarı gelir ama tam tersi ise başarısızlık getirir. Yani bu üçlü, başarısızlıkla sonuçlanırsa "kusurlu üçlü", başarıyla sonuçlanırsa "muhteşem üçlü" diyebiliriz.

Kenan, yaşadığı her olaydan bir ders çıkarabilen ve bunu hayatına bir kazanım olarak ekleyebilen bir karaktere sahipti. İlkokuldan liseye kadar karşılaştığı her durumda, olumsuzluklar içinde bile bir şeyler öğrenmeye odaklandı. Kendini sürekli geliştirmek için çabalayan biriydi.

Derslerinde ortalama bir başarıya sahipti. Doğuştan olağanüstü bir zekâsı yoktu belki ama konulara bakış açısı ve pratik yaklaşımı onu öne çıkarıyordu. Dersleri kolayca kavrayabiliyor, kendisi için en verimli yöntemleri bulabiliyordu. Ders çalışma konusunda da oldukça disiplinliydi. Okuldan sonra tüm zamanını derslere ayırmazdı ama her gün mutlaka belirli bir süre çalışırdı. Onun için önemli olan saatlerce çalışmak değil, yeterli ve verimli çalışmaktı. Bu yıl, Kenan için hayatındaki en önemli yıllardan biriydi.

Neden mi?

Çünkü bu yıl, gelecekte yapacağı mesleği seçmesi gereken ve bu meslek için bir sınava gireceği yıldı. Genç bir birey için ne büyük bir sorumluluk, değil mi? Yılda kaç genç, bu sorumluluğun altından sağlıklı bir şekilde kalkabiliyor dersiniz?

Kenan, bugüne kadar kendisiyle yüzleşmekten hiç korkmamıştı. Her yaptığı şeyi sorguluyor, çıkardığı derslerle kendisini yeniden şekillendiriyordu. O yıla kadar da ne olmak istediğini

Notlar:

uzun uzun düşündü. Birçok mesleği inceledi, o mesleklerde kendisini hayal etti. Kendi hayatını bir projeymiş gibi değerlendiriyor, geleceğini en doğru şekilde inşa etmek istiyordu.

Ama böylesine büyük bir kararı, lise yıllarında almak...

Düşünsenize, hayatınızın geri kalanını etkileyecek bir meslek seçimi yapıyorsunuz. Henüz kendinizi bile tam olarak tanımıyorken...

Kenan, arkadaşlarıyla bu konuyu konuştuğunda fark ettiği bir şey vardı: Çoğu, ne seçeceğine kendi karar vermemişti. Nedense herkesin yönlendirildiği meslekler hep aynıydı. Doktor, mühendis, avukat...

Evet, hepsi güzel mesleklerdi ama Selim gerçekten doktor olabilir miydi? Ya da Melis avukat olmak istiyor muydu?

Hakan mühendislik yapabilir miydi?

Aileler bunu sorguluyorlar mıydı, yoksa kendi hayallerini çocuklarına mı dayatıyorlardı? Oysa Melis, inanılmaz güzel resimler çiziyordu.

Hakan'ın sesi çok etkileyiciydi, müzikle efsane şeyler yapabilirdi. Selim ise basketbolda olağanüstü yetenekliydi.

Ama bu yetenekler meslek olarak görülmüyordu.

Kenan'ın ailesi ise farklıydı. Çocuklarının seçimlerine saygı duyan, onun hayatının sorumluluğunu üstlenmesine izin veren bir aileydi. "Bu senin hayatın. Seçimi sen yapmalısın."

Bunu ona defalarca söylemişlerdi. Peki, sizce bu doğru muydu?

Notlar:

Kitaptaki elli yedi anahtar kavramın kaçını doğru kullanıyorsunuz?

Bu, sadece bir aşk hikâyesi değil; **korkunun makyajını** söken, yarım kalan hikâyeleri tamamlamak için atılan **bahanesiz adımların** romanıdır.

Kenan (strateji, girişimcilik, sistem) ve **Çisel** (tutku, hitabet gücü, yaratıcı fikir), hayatın zıt kutupları... Onların aşkı, bir gün **güvenin** en ince çizgisinde kırıldı. Geriye ise yıllar süren, her ikisinin de kendi **mazeret** ve **inkârları** ile inşa ettiği bir **suskunluk** dönemi kaldı.

Kenan, kurumsal hayatın konforunda **elinden geleni yapma** gücünü unutmuş; Çisel ise sahnedeki **boş koltukta görmezden geldiği** bütün **pişmanlıklarını** izlemiştir. İkisi de **iletişim, güven** ve **sorumluluk** kavramlarında verdikleri sınavı kaybetmiştir.

Bu kitap, Kenan ve Çisel'in ikinci şans mücadelesi üzerinden, iş ve özel hayatta en çok **ihmal edilen** elli yedi kuramı ele alıyor:

Girişimcilikten (yol haritası, plan yapmak), **ilişki psikolojisine** (yalan, gizlemek, değer vermek) ve **kişisel gelişime** (mücadele, heyecan, adım atmak, yeni bir sayfa) uzanan bu derin yolculukta, karakterlerin her hatası ve başarısı size bir **kuramın** kapısını aralayacak.

√ **Siz hangi kuramı ertelediniz?**
√ **Görmezden geldiğiniz o "çatlak", hayatınızın hangi duvarını sarsıyor?**
√ **Mücadele etmek için ihtiyacınız olan ilham kaynağı aslında ne?**

Olursa Mucize, size masalsı bir kavuşma değil; kendi hayatınızın **vakit kaybettiği** anları telafi etmeniz için pratik ve kurgusal bir rehber sunuyor. Çünkü hayatın en büyük mucizesi, doğru **niyetle** ilk adımı atıp kendi kurallarınızı yeniden yazmaya cesaret ettiğiniz o andır.

Korkularınla yüzleş, elli yedi kuramı hayatına kat ve kendi "Mucizeni" yarat.

tilkikitap.com

ISBN-13: 978-625-5779-79-3
9 786255 779793

KDV muafiyeti uygulanmıştır.